

Text:	Padajúci lúč
Úloha 1	Prečítaj si pozorne text a povedz, o čom je. Ako si ty predstavuješ, že by červená lienka mohla stretnúť so žltou lienkou?
	Cieľ: Vedeťme deti k tomu, aby pochopili význam textu.
Úloha 2	Prečítajte nahlas text. Dbajte na správnu výslovnosť sykaviek.
	Cieľ: Text je veľmi vhodný na sledovanie úrovne výslovnosti sykaviek u jednotlivých detí (v 2. ročníku už má väčšina detí kompletnú prednú časť chrupu)

Padajúci lúč (sykavková rozprávka)

Lienka Skolienka sedela na lúčkou pred svojím domčekom a sledovala jesenné lúče slniečka. Očka mala privreté, sťa strbinky na oblôčku. No zrazu sa strhla. Jeden lúč sa približoval k nej... Čo približoval! Rútil sa na ňu ako blesk!

„Jáááj“ volala Skolienka a rýchlo sa snažila vstať a skryť sa.

„Jáááj“ volal lúč a padal na miesto, kde ešte pred sekundou sedela Skolienka. Sotva sa uhla! Tresk! Lúč dopadol na list ako tehla, keď ju zhodíš zo šiesteho poschodia.

„Aúú! Moja rúčka!“ zabadákal lúč.

Skolienka sa lúču prizrela bližšie. Ale veď toto predsa nie je nijaký lúč! Veď je to chrobák! Dokonca lienka! Ale čudná... Žltá!

„Chúďa! Tak rýchlo si padala, až sa ti krovky prefarbili na žltú!“ poľutovala ju úprimne Skolienka. „No a namiesto sedem veľkých bodiek máš asi sto maličkých!“

„A čo sa tak čuduješ? Veď ja som žltá od narodenia!“

No Skolienka z nej nemohla oči spustiť. Žltú lienku veru ešte jakživ nestretla.

„Aspoň na mňa nezízaj, keď mi už nechceš pomôcť!“ hnevala sa žltá lienka a snažila sa postaviť aj s boľavou rúčkou.

Skolienka sa konečne zbadala. „Prepáč, pod', ošetrím ti to“ a pomohla jej do domčeka.

Keď už mala rúčku obviazanú, začala žltá lienka vysvetľovať:

„Bolo mi zima, tak som letela bližšie k slniečku. Ale asi som to prehnala, lebo keď som sa zrazu pozrela dolu, zakrútila sa mi hlavička. A potom som padala nadol ako hnilička!“ pokúsila sa už zavtipkovať žltá lienka. „Volám sa Zlatka.“

„Ja som Skolienka. Ak chceš, môžeme byť kamarátky.“

Do neskorého večera sa tie dve spolu zhovárali. Zlatka bývala na susednej lúčke, a tak sa dohodli, že sa budú častejšie navštevovať.

V ten deň sa Skolienka dozvedela, že všetky lienky na svete nemusia byť červené.

Venované všetkým Alexom do Silvii Havelkovej.